

Малката гжсеничка.

(Изъ сп. „Ново училище“).

Едно врѣме живѣеше въ една ливада една малка зелена гжсеница. Тази малка зелена гжсеница бѣше много щастлива. И защо ли да не бжде щастлива! Голѣмото свѣтло слънце свѣтѣше силно и стоплюваше нейното меко тѣлце. Цвѣтята гледаха на нея съ своитѣ чудно красиви главички, а птичкитѣ пѣяха сладко по околнитѣ дървета. А зелената трѣва се вълнуваше леко, леко и бѣше тѣй вкусна, тѣй сладко вкусна, че малката зелена гжсеница не можеше да ѝ се наяде.

„Малка гжсенице, ти си страшно мързелива животинка“, извикаха ѝ веднѣжъ работливитѣ мравки, когато минаваха край нея. Ти цѣлъ день лежишъ на едно мѣсто и се печешъ на слънце, ти не правишъ нищо; а само ядешъ и ядешъ!“

Но малката зелена гжсеница само поглеждаше, усмихваше се и пакъ си ядеше.

Веднѣжъ мина и малката брѣмчилка, пчелата, която се връщаше отъ гости отъ паяка — тъкача; тя погледна на малката зелена гжсеница, почуди се на нейната грозота и лакомство, въздѣхна си малко, брѣмна и замина да върши своята тежка работа. Но малката зелена гжсеница продължаваше да си яде!

Единъ облакъ пеперуди мина край малката зелена гжсеница; тѣ хвъркаха за тѣхното пеперудено царство. Тѣ се спрѣха до гжсеницата, засмѣха се добродушно съ тѣхнитѣ меки крилца и казаха: „каква умна малка зелена гжсеница! тя си яде, яде и яде!“